

La Halte de Tugny, Rue du Pont in Tugny-et-Pont

Wij zijn niet de redders van de biodiversiteit, wij zijn de veroorzakers van de teloorgang daarvan. Dus laat ons niet pronken met het veroordelen van de schanddaden die we zelf hebben begaan. Het verhaal is heel simpel. De redding zal voor velen te laat zijn. Het is de zelfgenoegzaamheid, zeg maar de hebzucht van de mens, die begon op het moment dat we ons van de rivieren hebben afgekeerd, de bronnen hebben bevuild en hun mondingen hebben uitgewoond.

Je zou het niet zeggen, wandelend langs haar oevers. Maar de oeroude hut om je in terug te trekken staat hier niet voor niks. Het kussen aan de zijde van het water om je kabbelend in slaap te sussen. Het is een plek waar gierzwaluwen plukjes verloren ziel komen halen, een glas thee snel koud wordt in handen van hen die tot dromen vervallen, waar we in het rad telkens de beste van alle mogelijke werelden uit het oog verliezen, in de voetstappen van velen almaar het pad van de lichtvoetigheid kwijtraken. Voortdurend de aanwezigheid aangevreten door de hand die blijft strelen.

We proberen het wachten voor ons uit te schuiven, in de hoop dat de verliezen zich vanzelf herstellen en wij het leven kunnen blijven negeren. Bosbeekjuffers dwarrelen langs de oevers, een vink haalt naar het avond schemeren uit, het licht drijft nog een beetje dromerig na.

Mocht het bos opnieuw verrijzen, zou ze zich dan weer tot de hemel richten. Of trekt ze zich terug en blijft ze voor ons onvindbaar in het beloofde land waar het zindert van het gezang van vogels, krekels en kikkers. Vergeet dan niet mijn hand te nemen, deze liefdevolle dag nooit meer los te laten.

In de lange stilte van de wind
 waarin de slaap eindeloos duurt
 nog voordat het donker wordt
 en de regen trilt
 en alle vogels stilvallen
 kom ik bij je liggen